



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 289/2020-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. novembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Martina Vernarského a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Roberta Šorla prerokoval prijatú ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Csp 39/2017 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Csp 39/2017 p o r u š e n é b o l i .

2. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 500 € (slovom päťsto eur), ktoré jej je Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Bratislava I je p o v i n n ý nahradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 346,26 € (slovom tristoštyridsaťšesť eur a dvadsaťšesť centov) na účet jej právnej zástupkyne [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti ústavnej s'ťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav a s'ťažnostná argumentácia

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 289/2020-25 zo 4. augusta 2020 prijal na ďalšie konanie ústavnú s'ťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „s'ťažovateľka“), podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Csp 39/2017 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Vec napadla ústavnému súdu 16. apríla 2019. V súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 bola táto vec

17. októbra 2019 v súvislosti s personálnym doplnením sudcov prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Petrovi Strakovi. V zmysle čl. II bodov 3 a 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 v znení dodatku č. 1 schváleného 27. mája 2020 a dodatku č. 2 schváleného 1. októbra 2020 je na konanie vo veci príslušný tretí senát ústavného súdu v zložení v čase rozhodovania o prijatí veci na ďalšie konanie z predsedu senátu Martina Vernarského a sudcov Peter Straku a Ivana Fiačana a v čase meritórneho rozhodovania namiesto sudcu Ivana Fiačana zo sudcu Roberta Šorla.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je v napadnutom konaní v pozícii žalobkyne o neplatnosť zmluvy a o zaplatenie sumy 8 480,41 eur s príslušenstvom z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla, že žalobu doručila okresnému súdu 28. apríla 2017, avšak okresný súd „... *nevykonal v tejto veci žiadne úkony, nenariadil pojednávanie, nevykonal ani iné úkony a neboli Sťažovateľovi doručené nijaké listiny, pričom nebola zo strany Okresného súdu Bratislava I splnená ani jeho základná povinnosť súvisiaca so zaplatením súdneho poplatku, nakoľko do dnešného dňa nebola Sťažovateľovi doručená ani výzva na jeho zaplatenie*“.

3.1 Sťažovateľka konštatuje, že za prietahy v uvedenom konaní zodpovedá okresný súd, keďže ten má povinnosť postupovať v konaní bez zbytočných prietahov a sťažovateľka sa o predĺženie doby konania nijako nepričinila.

3.2 Sťažovateľka ďalej argumentuje, že nadmerným zaťažením konkrétneho sudcu alebo zlým personálnym či technickým vybavením súdu nemožno odôvodniť nečinnosť súdu. Podľa názoru sťažovateľky v napadnutom konaní dochádza k prietahom v konaní, ktoré však nie sú spôsobené skutkovou alebo právnou zložitou veci a ani konaním samotnej sťažovateľky.

3.3 V závere sťažovateľka navrhuje, aby jej ústavný súd priznal finančné zadostučinenie. Za primeranú výšku finančného zadostučinenia považuje sumu 3 000 €, keďže „... *právna neistota a porušovanie práva na prerokovanie veci bez prietahov a práva na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote pretrváva už veľa rokov (pričom vo veci sa absolútne nekoná)*...“.

4. Sťažovateľka v petite podanej ústavnej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd vydal takýto nález:

„Okresný súd Bratislava I porušil právo Sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ktoré je zaručené v čl. 48, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, porušil právo na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote, ktoré je zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a aby

Okresnému súdu Bratislava I prikazuje, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov a sťažovateľovi vyplatil primerané finančné zadosťučinenie, a to čiastku 3.000,- EUR, ktorú mu je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.

Okresnému súdu Bratislava I sa ďalej ukladá zaplatiť trovy právneho zastúpenia Sťažovateľa na účet jeho právneho zástupcu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], advokát zapísaný v zozname advokátov [REDAKOVANÉ], a to do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľky

5. Na výzvu ústavného súdu sa podaním sp. zn. 1 SprV 854/2020 z 11. septembra 2020 doručeným ústavnému súdu 21. septembra 2020 vyjadril k ústavnej sťažnosti podpredseda okresného súdu, ktorý v podstatnom zhrnul, že okresný súd uznesením č. k. 14 Csp 39/2017-120 z 27. mája 2020 zastavil napadnuté konanie pre späťvzatie žaloby sťažovateľkou z dôvodu uzavretia mimosúdnej dohody so žalovaným. Napadnuté konanie je právoplatne skončené. Ďalej uviedol: *„Z uvedeného dôvodu považujem predmetnú ústavnú sťažnosť sťažovateľky za nedôvodnú a dovoľm si poukázať na rozhodovacia prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v obdobných veciach, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dva až tri roky v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (IV. ÚS 120/2018).“*

5.1 Podpredseda okresného súdu vo svojom vyjadrení vyslovil súhlas s upustením od ústneho pojednávania v danej veci v zmysle § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

5.2 Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že mu 2. marca 2020 bolo (na výzvu ústavného súdu k oznámeniu spisovej značky, pod ktorou je vedené napadnuté konanie) doručené aj vyjadrenie zákonnej sudkyne spolu s chronológiou úkonov vykonaných v napadnutom konaní. Zákonná sudkyňa uviedla, že „... *nie je možné na civilnom úseku OS BA I konať rýchlejšie a bez prieťahov a bez personálu, keďže to nikto nerieši a asistentka odd. 14 C je dlhodobo PN od septembra 2019 a nie je za ňu náhrada a nedostatok personálu je výrazným zaťažením pre sudcu... Pokiaľ ide o nedodržanie lehoty na vyjadrenie, tak stanovená lehota bola pre mňa ako sudcu, ktorý 2x týždenne pojednáva a musí sa aj pripraviť krátka a zaťažujúca.*“.

5.3 Následne ústavný súd zaslal 21. septembra 2020 výzvu právnemu zástupcovi sťažovateľky (v rovnaký deň bola výzva doručená do elektronickej schránky právneho zástupcu, pozn.), aby sa vyjadril, či trvá na konaní ústneho pojednávania, a zároveň mu zaslal vyjadrenie podpredsedu okresného súdu sp. zn. 1 SprV 854/2020 z 11. septembra 2020 na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska k veci.

5.4 Právny zástupca sťažovateľky sa na výzvu ústavnému súdu nevyjadril.

III.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon o ústavnom súde.

9. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či v napadnutom konaní dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

10. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

12. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02, I. ÚS 132/03).

13. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti, ktorá je plne aplikovateľná i po zmene právnej úpravy, konštantne vychádza z názoru, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04). Pre naplnenie práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány (napr. všeobecné sudy)

vec len prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony (bez ohľadu na ich počet) a právoplatne nerozhodli (napr. I. ÚS 118/02). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa strana sporu obrátila na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

14. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prieťahov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

15. Povinnosť súdu konať bez prieťahov vyplýva i z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania, z § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania, ďalej z § 168 – § 172 CSP o predbežnom prejednaní sporu a následkoch neprítomnosti strán, ako aj z § 179 ods. 1 CSP, podľa ktorého pojednávanie vedie súd tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania a účel tohto zákona, alebo z § 183 ods. 1 prvej vety CSP, podľa ktorej pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

16. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným prieťahom, a teda či bolo alebo nebolo porušené základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04, I. ÚS 398/2016). V súlade s judikatúrou EŠLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu prerokúvanej veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

IV.

Posúdenie vecí ústavným súdom

17. Ústavný súd z hľadiska prvých dvoch kritérií (zložitosť vecí a správanie účastníkov) nemal zo strany okresného súdu a jeho obrany vrátane vyjadrenia procesnej sudkyne indikované žiadne významné okolnosti, ktoré by negatívne ovplyvňovali úspech sťažovateľky, a tie nevyplynuli ani z ústavnej sťažnosti a jej príloh. Spor sťažovateľky má majetkovú povahu a nebola oznámená žiadna procesnoprávna či hmotnoprávna okolnosť, ktorá by robila spor niečím výnimočným z hľadiska jeho náročnosti. Sťažovateľka podala žalobu, ktorú súd neodmietol ani pre nejaké procesné prekážky konanie nezastavil a po približne troch rokoch sťažovateľka zobrala žalobu späť. Ústavný súd teda nemal žiadny dôvod z hľadiska uvedených kritérií použiť reštrikcie voči uplatneným právam.

18. Ústavný hodnotil aj postup okresného súdu z hľadiska existencie zbytočných priet'ahov. Z vyjadrenia podpredsedu súdu vyplýva, že v napadnutom konaní od podania žaloby do skončenia sporu súd nevedol proces tak, aby smeroval k efektívnemu výsledku (pojednávaniu a rozhodnutiu o žalobe). Tento stav v trvaní približne troch rokov je celkom iste stavom neželaným a jednoznačne priet'ahovým. Obrana súdu, že takáto dĺžka konania nebýva ničím výnimočným, je síce pochopiteľná a aplikačná prax potvrdzuje bežne obdobnú dĺžku procesov (porov. IV. ÚS 120/2018), no takáto dĺžka konania by sa dala akceptovať, len ak by sa vo veci vykonávali úkony smerujúce k poskytnutiu finálnej spravodlivosti, a teda rozhodnutiu vo veci samej. V predmetnej veci však súd nevykonával úkony smerujúce k rozhodnutiu vo veci samej. Obrana sudkyne je z ľudského hľadiska pochopiteľná, ak nedokáže vybaviť kvantum vecí a nemá potrebný personálny substrát, no ústavný súd tu poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé

konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní (I. ÚS 35/03, II. ÚS 52/99). Z uvedených dôvodov ústavný súd nemal pochybnosti o porušení uplatnených práv sťažovateľky a svojím výrokom ich porušenie deklaroval (bod 1 výroku nálezu).

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

19. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

20. Ústavný súd na základe svojho zistenia, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky, avšak označená vec bola v čase rozhodovania ústavného súdu o ústavnej sťažnosti sťažovateľky právoplatne skončená, preto v tejto časti nevyhovel ústavnej sťažnosti sťažovateľky o prikázaní okresnému súdu vo veci konať bez zbytočných prietahov (bod 4 výroku tohto nálezu).

21. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

22. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal.

23. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

24. Podľa § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva alebo slobody, je povinný sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie zaplatiť

do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. Ak ten, komu bolo uložené zaplatiť sťažovateľovi finančné zadosťučinenie, v tejto lehote priznané finančné zadosťučinenie sťažovateľovi nezaplatí, v zmysle odseku 2 citovaného ustanovenia sa zvyšuje finančné zadosťučinenie priznané ústavným súdom o 5 % za každý aj začatý rok omeškania až do jeho zaplatenia.

25. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

26. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

27. Sťažovateľka sa domáhala priznania finančného zadosťučinenia v sume 3 000 €, ktorej výška je podľa jej názoru primeraná (bod 2.3 tohto rozhodnutia). Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania vedeného okresným súdom a okolnosti, akými sú aj povaha sporu, jeho ukončenie a dĺžka prieťahov, ústavný súd považoval za primerané a spravodlivé nielen deklarovanie porušenia referenčných noriem, ale aj finančné zadosťučinenie 500 € (bod 2 výroku tohto nálezu) a v prevyšujúcej časti návrhu nevyhovet (bod 4 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

28. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

29. Pri výpočte trov konania sťažovateľky ústavný súd vychádzal z ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

30. Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2019 v sume 163,33 € (1/6 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky, ktorým je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2018, ktorá bola vo výške 980 €). Sadzba za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby vykonaný v roku 2019 je v sume 9,80 € (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky). Vychádzajúc z uvedeného, hodnota jedného úkonu právnej služby vykonaného v roku 2019 v tomto prípade predstavuje sumu 163,33 € a k tomu 2-krát režijný paušál po 9,80 €. Právna zástupkyňa vykonala dva právne úkony v roku 2019 (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti). Úhrada za dva úkony právnej služby ($2 \times 163,33 \text{ €} = 326,66 \text{ €}$) spolu s režijným paušálom ($2 \times 9,80 \text{ €} = 19,60 \text{ €}$) predstavuje spolu sumu 346,26 € (bod 3 výroku tohto nálezu).

31. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. novembra 2020

Martin Vernarský
predseda senátu